

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος Συνδρομὴ ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10. ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίου. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταθίου, 6 26 Ἀπριλίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ἰ. Ρουφφίνη. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.]

Συνέχεια (ὁδὸς σελ. 245.)

Οὗτος εἶχεν ἀποσυρθεὶ οἴκαδε, κ' ἐκεῖ ἐπανεῦ-
ρεν αὐτὸν ὁ συνάδελφός του κρατοῦντα ζῆρος,
καὶ σπαθοκοποῦντα ἐμμανῶς κατ' ἀσράτου φαν-
ταστοῦ ἐχθροῦ, ὃν παρίστα τὴν στιγματὴν ἐκείνην
εἰς τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης του.

— Ἐξάϊρετον μέσον πρὸς διασκέδασιν τῆς πλή-
ξεως! ἀνέκραξεν ὁ βραχύσωμος ἱατρός. Λαμπρὰ
ἄσκησις, ἀλλὰ κἄπως κουραστικὴ μ' αὐτὴν τὴν
ζέστην.

— Ζέστη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος· ἀπεναντίας εἶνε
δροσιὰ πολὺ εὐχάριστος.

— Οὐφ! Συγχωρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, νὰ
κλείσω αὐτὸ τὸ παράθυρον· εἶμαι φοβερὰ ἰδρω-
μένος. Εὐχαριστῶ! — Ὡραία ἐμπλέξαμεν! προσέ-
θηκεν ἐνδομύχως, ἀφοῦ προσεῖδε τὸν Ἀντώνιον.

Καὶ ταῦτα διανοοῦμενος κατέπεσε μᾶλλον ἢ
ἐκάθισεν ἐπὶ τινος ἑδρᾶς.

— Μεγάλῃ σας καλωσύνῃ νὰ κάμετε τόσον
δρόμον καὶ μ' αὐτὸν τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον τό-
σον ἀποστρέψετε, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Τί παίρνετε;
ἐν ποτήριον παλαιὸν κρασί ἢ ὀλίγον ροσόλι; ἢ
ὀλίγον ζεστὸ κρασί, ἀφοῦ εἴσθε ἰδρωμένους.

— Ὁχι, ὄχι κρασί· ὀλίγην λεμονάδα σᾶς πα-
ρακαλῶ. Οὐφ! τί σκληρὰ καθίσματα ποῦ ἔχετε!
προσέθηκεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε, ἀερίζομενος διὰ τοῦ
μανθλήϊου του.

— Δὲν εἶνε ἀναγκυτικά! εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀν-
τώνιος. Πῶς ἀφήκατε τὴν κυρίαν Δάβεν, ἠρώ-
τησεν ἐκθλίβων ἐντὸς ποτηρίου νεόκοπον λεμό-
νιον.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι καθὼς σεῖς ἀπὸ μάρμαρον,
ἀπῆντησεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε, ἀρχόμενος τῆς μά-
χης. Δι' αὐτὸ δὲν τὴν εἶδα πρὶν ἔλθω εἰδῶ. Δὲν
εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ τῆς εἶπω ὅτι τὴν ἐγ-
κατελείψατε.

— Ἡ καυμένη! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος μετ' αἰ-
σθήματος πᾶν ἄλλο μαρτυροῦντος ἢ μάρμαρον.
Τί γλυκεῖς τρόποι, καὶ τί λαμπρὰ διάνοια!

— Ἀληθῶς! εἶπε ψυχρῶς ὁ ἱατρός Ὑόρκε·
σεῖς εἴχετε καιρὸν νὰ τὰ ἰδῆτε ὅλ' αὐτά.

— Ὅθ' μὲ ἐνθυμηθῆ, εἶμαι βέβαιος.

— Βέβαια, θὰ σᾶς ἐνθυμηθῆ, εἶπεν ὁ βραχὺς
ἄγγλος, τοιζὼν τὰς λέξεις. Κ' ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς

Στὸ Ἰωάννης! εἶνε ἄξιος λύπης καὶ αὐτός. Δὲν
εἶδα ποτέ μου ἄνθρωπον πλέον στενοχωρημένον.

— Διὰ ποῖον λόγον; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, ἀνα-
λύων τὴν σάχηρον ἐντὸς τοῦ ποτηρίου.

— Οἱ χειρότεροι τυρλοὶ εἶνε ὅσοι δὲν θέλουν
νὰ βλέπουν. Σεῖς τὸν ἀφίνετε, κ' ἐγὼ δὲν ἠμπο-
ρῶ νὰ μείνω. Τί θὰ γείνη ἡ κόρη του, τὸ γλυκὺ
αὐτὸ καὶ χάριεν πλάσμα;

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μείνετε;

— Ἀδύνατον! πρέπει σήμερον μετὰ μεσημ-
βρίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Νίκαιαν· ἔχω τόσους
ἀσθενεῖς!

— Αὐτὸ εἶνε δυσάρεστον, εἶπε στένων ὁ Ἀν-
τώνιος· πολὺ δυσάρεστον! Λυποῦμαι πολὺ, πολὺ
λυποῦμαι διὰ τὴν ταλαίπωρον κόρην. Ὡς πρὸς
τὴν γηραιὴν ἐκείνην ἐνσάρκωσιν τῆς υπερηφάνειας,
τὸν πατέρα της, ἀδιαφορῶ. Δὲν εἶδα ποτέ μου
μούμιαν πλέον τραχεῖαν, πλέον ξηρὰν, πλέον ἐ-
γώιστικὴν, ἐπιμονον καὶ ἀλαζόνα.

Ὁ ἱατρός Ὑόρκε ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐν ἄ-
πορύγῃ τὸν κατακλυσθὸν αὐτὸν τῶν ἐπιθέτων.

— Καὶ ἀδελφῆ μου ἂν ἦτο ἡ κόρη του, ἐξη-
κολύθησεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν ἠδυνάμην νὰ κάμω
δι' αὐτὴν περισσότερον τοῦ ὅτι ἐκάμα. Καὶ πῶς
μὲ ἀνῆρκειν ὁ ἀγέρωχος αὐτὸς κύριος; Μὲ ἀν-
τιλογίας πάντοτε, μὲ δυσπιστίαν καὶ μὲ αὐθά-
δειαν!

— Πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσετε, ἀγαπητὲ συ-
νάδελφε, διέκοψεν ἠπίως ὁ ἱατρός Ὑόρκε. Ἡ δύ-
ναμις τῆς συνηθείας, βλέπετε, ἢ κοινωνικὴ τά-
ξις. . . .

— Σ τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν περιπόρφυρος
ὁ Ἀντώνιος, τί μὲ μέλει ἐμὲ δι' ὅλ' αὐτά; Ἄς
λατρεύῃ ὅλη ἡ Ἀγγλία, ἂν θέλῃ, τὴν κοινωνικὴν
του τάξιν καὶ τὴν οἰκογενεῖάν του· ἐγὼ κάμμιαν
διάθεσιν δὲν ἔχω νὰ τὴν μιμηθῶ. Εἶμαι πλασμέ-
νος κ' ἐγὼ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς, καὶ
δὲν μ' ἀρέσκει νὰ μὲ πατῆ, ἔστω καὶ ἂν ἦτο εἰκο-
σάκις μεγαλειότερος ἢ πλουσιώτερος. Σεῖς οἱ ἄγ-
γλοι εἴσθε υπερήφανοι· τόσον τὸ καλλίτερον. Ἄλ-
λὰ κ' ἐγὼ εἶμαι υπερήφανος, καὶ θέλω οἱ ἄνθρω-
ποι νὰ συναισθάνονται τὴν ἀξίαν των. Ἄλλὰ μή-
πως ἡ εὐγενὴς υπερηφάνεια, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς
συνειδήσεως τῆς ἰδίας ἀξίας, ἀποκλείει τὸν σε-
βασμὸν τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων;

— Βεβαίως ὄχι, παρετήρησεν ὁ ἱατρός Ὑόρκε,
στρυφὼν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σφιγροειδοῦς ὄγκου

στην εἰς τὰς ἐκκλησίας μας. Ὅτι ὅμως αἱ Γραφαὶ δὲν εἶνε διαδεδομένα ὅσον ἔπρεπε εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρέπει ν' ἀποδοθῇ νομίζω εἰς ἔλειψιν δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐνδιαφύσεως ἐκ μέρους τοῦ κλήρου. Ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πεπαιδευμένους, δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω ὅτι πολλοὶ γνωρίζουσι τὰς Γραφὰς κατὰ βάθος, καὶ ἀναγινώσκουσιν ὄχι μόνον τὴν ἐκκλησιαστικῶς ἀθηναικὴν μετάφρασίν της, ἀλλὰ καὶ ἄλλας μεταφράσεις.

Ἡ Λουκία ὑπῆρξε λίαν εὐγνώμων, καὶ, ὡς ἤλιπεν ὁ ἱατρὸς, ἀνεγίνωσκε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως θεωμένη τὴν θάλασσαν. Πολλὰκις δὲ μάλιστα περιέγραψεν εἰς αὐτὸν τὰς συγκρούσεις τῶν κυμάτων, ὅσας εἶχε θεωρήσει ἀπὸ τῆς κλίνης της. Ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ θάλασσα καὶ ἀναγνώσις κατέστησαν ἤττον ἐνδιαφέρουσαι, ὁ δὲ Ἄντωνιος, ὅστις ἠγρύπνει μετὰ μητρικῆς οὐτως εἰπεῖν στοργῆς ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς του, συνησθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς εὕρῃ νέαν ἄλλην ἐνασχόλησιν. Κατ' ἀρχὰς ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν νὰ τῷ ἀναγνώσκη καθ' ἑκάστην ἓν κεφάλαιον τοῦ Μαντζόνι. Μετὰ τοῦτο δὲ ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς εἰς ἐκείνην σκηνὴν τινὰ τοῦ Σαίξπηρ, ἵνα τελειοποιήσῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν ἀγγλικὴν του προφοράν. Αἱ ἀναγνώσεις αὗται προσεκάλουν τὸν ἀργυρόστονον τῆς Λουκίας γέλωτα, ὅστις τοσοῦτον εὐαρέστως ἤχει εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἄντωνίου, καὶ ὃν τοσοῦτον ἀσμένως συνεμερίζετο, μολονότι ἀφορμὴ του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ἢ οὐχὶ τοσοῦτον ἄφορος ἀγγλικὴ προφῶν τοῦ ἰταλοῦ ἱατροῦ.

(Ἐπιτελεσθῆναι)

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΟΛΩΝ

Ἀυστραλία.

Καλὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ ἔχῃ ἔθνος τι ἀποικίας, ἀλλὰ πολὺ κάλλιον βεβαίως τὸ νὰ συντελῇ εἰς τὴν γέννησιν νέου τινὸς ἔθνους ἄλλου. Οἱ Ἄγγλοι, φέρ' εἰπεῖν, οἵτινες ἀποκαλοῦσι τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐξαδέλφους, λέγοντες: «οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἐξαδέλφοι ἡμῶν», δύνανται ἤδη νὰ λέγωσιν: «οἱ ἐν Ἀυστραλίᾳ ἐξαδέλφοι ἡμῶν», καὶ θὰ σεμνύνωνται ἐπὶ τῇ προσονυμίᾳ ταύτῃ ἡμέραν τινα' διότι ἡ Ἀυστραλία μετ' οὐ πολὺ θὰ καταπλήξῃ τὴν οἰκουμένην διὰ τῆς τεραστίως ἀναπτύξεώς της κατὰ πάντας συγχρόνους τοὺς κλάδους, καὶ τὸ θέαμα, ὅπερ ἀπὸ ἐκείτων εἴκοσι πέντε ἡδὴ ἐτῶν θαυμάζομεν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, ὅσονοῦπω θὰ παρασταθῇ ἐπι λαμπρότερον ἐν Ἀυστραλίᾳ.

Α'

Ὁ πρὸ δεκαεξῆ ἐτῶν ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν Βρισβάνην, πρωτεύουσαν τῆς ἐν Ἀυστραλίᾳ ἐπαρχίας Κουηνσλάνδης, οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἢ ἕκτασιν ἄδενδρον, ῥῆγμα τι ἐν ἀπεράντῳ δάσει, ὅπερ αἱ χεῖρες τῶν λευκῶν ἀπέκοψαν. Ἡ γυμνὴ ἐκείνη ἕκτασις εἶνε σήμερον πόλις μεγάλη,

ἔχουσα καλὰς ὁδοὺς φωτιζομένας διὰ φωταερίου, οἰκοδομήματα μεγαλοπρεπῆ καὶ . . . ἕξ καθημερινὰς ἐφημερίδας. Οὐδεὶς δὲ ἀγνοεῖ ὅτι τὰ δύο πρότιστα ἀπαρκίτητα πράγματα ἐν Ἀγγλικῇ ἢ Ἀμερικανικῇ ἀποικίᾳ εἶνε ἐφημερίαι καὶ σκευὸς πρὸς βράσιν ὕδατος. Καὶ ὅντως τέσσαρες Ἀγγλοσάξωνες, ἅμα κατασαθέντες ὅπου δῆποτε τῆς γῆς, πρότιστα πάντων φροντίζουσι νὰ παρασκευάσωσι τέτοιον καὶ νὰ ἰδρῶσιν ἡμερήσιον πολιτικὸν ὄργανον. Ὅθεν ἐν μόνῃ τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Κουηνσλάνδης ἦτις μόλις εἶνε τὸ τέταρτον τῆς πεπολιτισμένης Ἀυστραλίας, ὑπάρχουσι ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἐφημερίδες!, ἐν δὲ τῇ μεσημβρινῇ Νέα Οὐαλλία εἰκατὸν ἔνδεκα, ἐν δὲ τῇ Συδνὴν μόνῃ δεκατέσσαρες. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εἶνε ἐβδομαδιαῖα τὰ φύλλα σχεδὸν πάντα, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἱκανῶς ἀποδεικνύουσι τὴν διανοητικὴν δραστηριότητα, ἐξ ἧς εὐκόλως τις εἰκάξει καὶ περὶ τῆς ὕλικῆς δραστηριότητος τοῦ χθεςτινοῦ τούτου λαοῦ.

Ἡ πόλις Βρισβάνη εἶν' ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ δωανύμου ποταμοῦ, ὃν ἀναπλέων τις εὐαρέστως βλέπει ἐκατέρωθεν μὲν κοσμομένης τὰς ὄχθας διὰ καταρῦτων λόφων, χυτηρίων, σχοινοποιείων, ἐπαύλεων, μίγματος δασῶν παρθένων, κατοικιῶν κομψῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐργαστηρίων, ἐν δὲ τῷ ποταμῷ ἰστιοφόρα τινα, ἀτμόπλοια, μεγάλα πλοῖα ἠγκυροβολημένα, καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων ἀνθρώπους μέλανες, λευκοὺς, κιτρινοὺς, Ἄγγλους, Ἰθαγενεῖς, Κινέζους, σύμφυρα παρθαλὸν καὶ ἐν τοῖς πράγμασι καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Αἱ κατοικίαι εἶνε κατεσκευασμέναι αἰ μὲν ἐκ κορμῶν δένδρου καὶ σανίδων ἀκόμψως συνηρισμένων ὑπὸ τῶν πρώτων κατοίκων, οἵτινες ἐβιάζοντο νὰ παρασκευάσωσιν ὅσον τάχιστα ὁποῖου δῆποτε εἶδους στέγην, αἱ δὲ ἐκ λίθων πελεκητῶν καὶ διὰ μαρμάρων καὶ γλυφῶν κεκοσμημέναι. Παραπλεύρως ἐκκλησίας τινὸς νεοδημητου ὑπάρχει μάνδρα ζῶων, πρὸ τῆς θύρας ἐμπόρου τινὸς τοῦ συρροῦ σωρὸς κενῶν λευκοσιδητῶν κουτιῶν, φιάλαι συντετοιμημέναι, ἐν γένει παντοῖα πράγματα ἄχρηστα, ἀμελῶς ἐρριμμένα, καὶ ὅμοια πρὸς σκωρίας παντοίας ὕλης κατατηχεύσας ὑπὸ τοῦ παμφάγου πυρὸς τῆς ἀποικιακῆς δραστηριότητος. Αἱ ὁδοὶ εἶνε μεσταὶ ἀμαξῶν συρρομένων ὑπὸ δύο ἵππων. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα βριθοῦσι σιδήρου, γεωργικῶν ὀργάνων, ἵππικῶν σκευῶν καὶ ἐν γένει παντὸς ὅ τι δεικνύει τὸ ἐργατικὸν τῶν κατοίκων.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, καὶ τοι ἡ μέθη δὲν εἶνε κοινή, ἐν Κουηνσλάνδῃ ὑπάρχουσι πολλοὶ φιλοπόται. Τὰ χρυσορυχεῖα εἶνε τὸ δυσχεροτάτον πάντων τῶν εἰδῶν τοῦ πλούτου, διότι συντείνουσιν εἰς τὴν ἀνηθικότητα τοῦ λαοῦ. Ὁ εὐκόλως κερδαίνων εὐκόλως καὶ δαπανᾷ, καὶ οἱ ἐργάται συνήθως δαπανῶσι τὰ κέρδη των εἰς τὸ πίνειν. Ἀλλὰ κατὰ καλὴν τύχην τῆς Ἀυστραλίας ἀπὸ τινων ἐτῶν σιδηρορυχεῖα καὶ ἀνθρακωρυχεῖα ἀντικαθίστασιν ἡδὴ τὰ χρυσοφόρα κοιτάσματα' ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ὄ-